

[Sundhedsministeren]

godt udgangspunkt for den videre dialog, når vi nu på et tidspunkt får denne lovgivning vedtaget.

Hr. Jan Køpke Christensen var inde på, at lovforslaget kunne være kommet på et tidligere tidspunkt, og dertil vil jeg gerne sige, at der ikke har været tale om, at man har villet forhale fremsættelsen af dette lovforslag. Vi har jo på dette område her som på mange andre felter ventet på Middellevetidsudvalgets rapporter, de særlige analysegrupperapporter, som vi havde bestilt – i øvrigt startet af den tidligere regering – og jeg synes, det er et meget flot stykke arbejde, der dér er blevet lavet.

Disse rapporter fik vi i det tidlige forår, og derefter blev der udformet et lovforslag, som har været til høring i organisationerne og hos de kommunale parter. Efter denne høringsfrists udløb er lovforslaget fremsat i Folketinget, og det vil sige, at vi når at førstebehandle det, som det sker i dag, men at vi ikke kan nå at færdigbehandle det, inden Folketinget holder sommerferie.

Hr. Jan Køpke Christensen var også inde på spørgsmålet, om man ikke bare kunne udvide det statslige cirkulære til at omfatte kommuner og amter. Dertil må jeg sige, at det kan man ikke. Der skal være en hjemmel til at fastlægge regler, der har en forpligtende karakter i kommuner og amter. Derfor var der ikke mulighed for blot at udvide cirkulæret til også at omfatte kommuner og amter. Men jeg kan sige, at det statslige cirkulære oprindeligt – i 1988 – af den daværende sundhedsminister og af den daværende regering blev sendt til kommuner og amter med en opfordring om at følge de samme regler på de kommunale og amtskommunale arbejdspladser, som man nu havde fastlagt for de statslige arbejdspladser.

Vi ved jo fra undersøgelser, i hvilket omfang man har benyttet sig af disse regler, og det synes jeg i sig selv illustrerer, at det måske er meget godt at puffe lidt til udviklingen på dette område, sådan som vi gør med lovforslaget.

Jeg synes også, det er vigtigt at slå fast – og jeg tror, jeg har været lidt inde på det, men lad mig sige det en gang til – at der er ikke tale om, at vi i lovforslaget bestemmer, hvilke rygeregler der skal gælde ude i kommunerne og amterne. Det bliver kommunerne og amterne, der på deres enkelte institutioner selv fastlægger, hvilke rygeregler der skal være. Jeg tror, at sel-

ve processen med at få stablet disse rygeregler på benene og få dem drøftet igennem og blive enige om noget, i virkeligheden er lige så vigtigt som at få fastlagt de endelige regler for området. Men som sagt, for at der nu heller ikke dér skal være tvivl: Vi trækker ikke noget centralt ned over hovedet på kommuner og amter ud over, at vi forpligter dem til at lave rygeregler på deres institutioner og offentlige arbejdspladser.

Jeg vil også gerne sige, at jeg er meget glad for de bemærkninger, der er faldet næsten hele vejen rundt om børnene, de unge, skolerne, daginstitutionerne og også sygehusene. Der er selvfølgelig på disse institutionsområder et særligt behov for, at man får fastlagt nogle regler for røgfri miljøer. Ikke mindst når det drejer sig om børnene, ved vi jo helt klart, hvilke problemer det giver, hvis børnene ofte er i røgfyldte lokaler.

Jeg tror, det var hr. Jørgen Winther, der brugte udtrykket, at lovgivning ikke var indlysende nødvendig. Jeg tror, at hr. Jørgen Winther havde forberedt det ordvalg meget grundigt, og det synes jeg er fornuftigt.

Jeg synes også, det var rigtigt, som hr. Jørgen Winther var inde på, at man i en sag af denne karakter må forsøge at holde et afbalanceret indlæg af hensyn til de holdninger, der kan være det ene og det andet sted. Det vil jeg gerne complimentere hr. Jørgen Winther for. Det synes jeg faktisk lykkedes ganske godt.

Jeg vil dog sige, at hvis hr. Jørgen Winther med det, han sagde om, at man skulle have lov at ryge en cigar efter en god middag, mente, at lovforslaget her ville forhindre det, vil jeg gerne – bare for, at der ikke skal være nogen tvivl om det – sige, at det er ikke tilfældet. De mennesker, der har lyst til dét – cigar, pibe eller cigaret – må naturligvis gøre det. Det er op til det enkelte menneske selv at afgøre. Der skal jo netop være plads til os alle sammen.

Hr. Arne Melchior var inde på spørgsmålet om at sammenholde dette med to ting. Det ene var med antallet af genstande, man nu kunne nyde. Jeg er nødt til at sige til hr. Arne Melchior, som også fru Birgitte Husmark så udmærket replicerede, at dette ikke har spor at gøre med, hvad man spiser, og hvor mange genstande man drikker. Det generer man jo ikke andre mennesker med. Det, der kan være tale om her, er, at man på sin arbejdsplads i